

บทนำ

ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ณ บริเวณเขตอุทยานแห่งชาติ ติดซาเยแดนลาว
สัตว์บกขนาดใหญ่ชนิดหนึ่งกำลังระล่ำระสาย ดูจากรูปกายภายนอก
ของพวกมันแล้ว ยากที่มนุษย์คนใดจะอยากเข้าไปยุ่งด้วย ตระหนักรู้ว่า
ตนเองนั้นมีรูปร่างและพลังกำลังอ่อนด้อยกว่ามากเพียงใด
แต่ไม่ใช่เจ้ามนุษย์กลุ่มนี้...

พวกมันมีราวสิบคน กระชับอาวุธในมือเตรียมเล็ง ปืนไรเฟิลบรรจุ
กระสุน .375 H&H Magum สำหรับล่าสัตว์ใหญ่โดยเฉพาะ มีชายคนหนึ่ง
ยื่นคอยชี้เป้า พวกมันเข้ามาล่าช้างป่า ล้มเจ้าสัตว์ใหญ่เพียงต้องการงาช้าง
เท่านั้น ในเมื่องาสีขาวนวลยิ่งขนาดใหญ่โตเท่าไรยิ่งมีมูลค่ามหาศาล อาจจะ
ถึงหลักล้าน ความโลภจึงทำให้พวกมันก้าวผ่านความเกรงกลัวบาปกรรม
ช้างป่าไซคร้ายต้องกระสุนล้มลง เสียงแปรนดังแสบแก้วหูก้องไปทั่ว
ทั้งพงไพร นกนานาชนิดกระพือปีกบินขึ้นจากต้นไม้พร้อมกัน ส่งสัญญาณ
ว่ากำลังตระหนกถึงขีดสุด ช้างตัวที่เหลือในฝูงเริ่มแตกตื่น ออกวิ่งพร้อมกับ
ส่งเสียงร้องแสบแก้วหู แต่กลับโดนสอยร่วงไปที่ละตัวๆ รวากับใบไม้ร่วง

หมดความสง่างามแห่งการเป็นสัตว์ป่าผู้ยิ่งใหญ่

ฉันทย์วิชัยหน้าขึ้นทันทีที่ได้ยินเสียงซังร้อง เขากับพรานป่าชำนาญทาง
 คูใจทำการกิจพาสัตว์สงวนซึ่งถูกยิงบาดเจ็บมาส่งคืนให้แก่ป่า ที่จริงแล้ว
 ฉันทย์วิชัยมีตำแหน่งเป็นสัตวแพทย์ประจำกรมปศุสัตว์ แต่จังหวัดที่เขาประจำ
 อยู่เป็นแหล่งป่าไม้อุดมสมบูรณ์จนได้ขึ้นทะเบียนเป็นอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า
 มักจะบาดเจ็บหลงเข้ามาในหมู่บ้าน บางครั้งชาวบ้านก็แอบจับสัตว์ป่ามาเลี้ยง
 เขาจึงต้องดูแลสัตว์ป่านอกเหนือจากพวกวัวควายไปโดยปริยาย ครั้นได้รักษา
 ดูแลพวกมันหลายครั้งเข้า ก็กลายเป็นความชำนาญและผูกพันโดยไม่รู้ตัว
 “เสียงอะไรนะ ชนะ ได้ยินไหม ไ้อ้วกล่าสัตว์อีกแล้ว อยู่ไม่ไกล
 หรือก”

แก๊งเผ่นแผ้วเอาตัวรอด ความกลัวคงจะฝังใจมันไม่มากก็น้อย
 ฉันทย์วิชัยได้แต่มองตามด้วยความเป็นห่วง และเล็งใจที่มันวิ่งไปคนละทางกับ
 เสียงปืน ก่อนหายตัวเข้าไปในดงไม้หนา

“น่าจะใช่...หมอ” พรานหนุ่มพูดเนือๆ ชินชากับสิ่งที่เกิดขึ้น จังหวัด
 ติดชายแดน ป่าไม้เขียวชอุ่ม สัตว์ป่าชุกชุม นักล่าอยู่คู่กับนักอนุรักษ์เสมอ
 “พวกมันรู้ได้ยังไงว่าโขลงซังป่าอพยพมาถึงที่นี่ ต้องมีพวกพรานป่า
 ไปบอกให้รู้แน่ ชนะว่าไหม”

“มะ...ไม่รู้สิหมอ พรานป่าแถวนี้มีเยอะนับไม่หวาดไม่ไหว” พรานป่า
 หน้าเสียว แล้วรีบถามเมื่อเห็นสัตวแพทย์หนุ่มเก็บสัมภาระและเดินไปทิศ
 ตรงกันข้าม หันหลังให้ทางออกจากป่า “นั่นหมอมจะไปไหน”

“ต้องไปดู อย่างน้อยถ้าพวกมันเห็นเจ้าหน้าที่มันอาจจะกลัว และถอย
 ออกไป ฉันทน์ฟังเสียงซังร้องไม่ไหวหรอก ไ้อ้วกล่าเองแน่”

“ตะ...แต่เรามีแค่ปืนสั้นคนละกระบอกนะ มาส่งไ้อ้วแก๊งตัวนั้นก็จบ
 อย่าหาเรื่องเลย ไปแจ้งตำรวจดีกว่า”

ฉันทย์วิชัยไม่ฟังเสียงทัดทาน นับตั้งแต่เข้าเรียนในคณะสัตวแพทย์-

ศาสตร์เขาก็นึกได้ว่า ทั้งชีวิตที่เหลือมีหน้าที่รักษาเยียวยารวมถึงช่วยเหลือปกป้องสัตว์ ไม่ว่าจะสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ป่า ถึงแม้ว่าจะต้องแลกด้วยชีวิต เขาก็ไม่กลัว

ทุกครั้งยามต้องเข้าป่าเพื่อทำงาน ชายหนุ่มเห็นพรานป่าทำพิธีกราบไหว้เจ้าป่าเจ้าเขาแล้วชนลูกชู้ตั้งแต่ศิระชะจดปลายเท้า และหลายครั้งที่เขาเชื่อว่าตนเองรอดจากภยันตรายซึ่งแฝงอยู่ในมดลูกลับแห่งผืนป่าด้วยอำนาจแห่งท่านพินสบัติ^๑ จุดเริ่มแห่งศรัทธาที่ก่อตัวขึ้นในใจสัตว์แพทย์หนุ่ม และฝังรากลึกลงไปถึงจิตใต้สำนึก

ธันย์วัชตั้งหิงงูซาพระพินสบัติที่บ้าน กราบไหว้บูชาทุกวัน ต่อมาเหมือนโชคชะตาชักพา เขาได้พบเสือดวดเจ็บสาหัสจากกระสุนปืนนายพรานชมซานมานอนหมดแรงอยู่ชายป่า จึงพยายามรักษามันแต่มันก็ไม่รอด

พรานชนะพบว่าเสือดว้นั้นเป็นเจ้าของคมเขี้ยวอันหายาก ลักษณะในตัวของมันลงไปจนถึงปลายเขี้ยว เรียกกันว่า 'เขี้ยวเสือโปรงฟ้า' จึงแนะนำให้นายสัตวแพทย์ตัดเก็บไว้ เพราะนั่นคือเครื่องรางอันหาได้ยากยิ่ง

ธันย์วัชทำการขอขมาแล้วตัดเขี้ยวนั้นมาเก็บไว้บูชากับตัว เชื่อกันว่าเสือดว้นั้นจะกลายเป็นวิญญาณเจ้าป่าเจ้าเขา

หลังจากนั้นชายหนุ่มสวมเขี้ยวเสือโปรงฟ้าไว้ตลอดเวลา ยิ่งเพิ่มแรงกระตุ้นอะไรบางอย่างให้เขาพร้อมจะดูแลปกป้องบรรดาเหล่าสิ่งสรรพสัตว์น้อยใหญ่ รวากับว่าพวกมันเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาเอง ขณะนี้เครื่องรางกำลังร้อนขึ้นอย่างเห็นได้ชัด คล้ายกับรับรู้ว่าสัตว์แพทย์หนุ่มกำลังเดือดถึงขีดสุด

ธันย์วัชวิ่งฝ่าดงไม้ไปตามทิศทางเสียงปืน อาจจะเป็นเพราะเขาเป็นคนกล้าหาญโดยธรรมชาติ หรือได้พลังเสริมลึกลับให้ฮึกเหิม สัตวแพทย์

^๑ พระนามแห่งเจ้าป่าเจ้าเขา

หนุ่มมุ่งหน้าโดยไม่ฟังเสียงเรียกของพรานป่า เขาได้ยินเสียงผีเท้าข้างย่ำลงบนพื้นดินระรัว สะเทือนราวกับมีใครกำลังตีกองคึก ลมกระโชกแรงจนน่ากลัว เมฆทะมึนแผ่เข้ามาปกคลุมท้องฟ้าเมืองบน

“พายุจะมาแล้ว โธ่ หมอ ทำไมไม่เชื่อกันบ้าง” พรานชนะคราง เขาขลาดกลัว นายพรานตอกต้ออย่างเขานอกจากนำทางคนเข้าป่าแล้ว ก็ได้แต่ส่องสัตว์เล็กสัตว์น้อยโดยใช้วิธีชும்โจมตี หลังๆ ก็เหลือแค่นกตกปลาไปตามประสา เพราะสัตว์แพทย์ฉันทย์ชัชปรมณ์ไว้ เรื่องจะให้เผชิญหน้ากับสัตว์ใหญ่ดุร้าย หรือตั้งตนเป็นฝ่ายตรงข้ามกับพวกล่าสัตว์ใหญ่เป็นอาชีพไม่มีทาง

พรานชนะล้งเลอยู่ชั่วครู่แต่ก็วิ่งตามฉันทย์ชัชไปในที่สุด คอบคุมเขาไม่ให้ลั่น วิ่งตรงลึกเข้าไปทางลำธาร ซึ่งมักจะเป็นแหล่งชุมนุมของสัตว์ป่าน้อยใหญ่ แม้ฉันทย์ชัชจะเคลื่อนไหวเร็วจนลืบทายไปจากสายตา แต่พรานป่ารู้จักหนทางในป่านี้ดีราวกับบ้านตัวเอง เขารู้ว่าหมอมุ่งมาล้งมุ่งหน้าไปทางใด แม้จะไม่เห็นร่างสูงโปร่งแล้วก็ตาม

เสียงปืนดังซัดขึ้นทุกที ช้างร้องโหยหวนน่าเวทนาดังราวกับว่ามันอยู่ข้างกายเขา ขาสองข้างคล้ายหมดแรงชั่วขณะ ใจหนึ่งก็กลัวแต่อีกใจหนึ่งก็กังวล พรานชนะตัดสินใจเร่งฝีเท้าตามสัตว์แพทย์หนุ่มไปให้ทัน

“สาธุ ท่านเจ้าป่าเจ้าเขา ขออย่าให้เกิดอะไรขึ้นกับหมอชัชเลย”

เด็กหญิงจ้องฝ่าม่านสายฝนที่กระหน่ำลงมาอย่างไม่ลืมหูลืมตา หวังว่าในวินาทีใดวินาทีหนึ่งจะปรากฏภาพพรตกระเบระสีด้า พาหนะคู่ใจของบิดามาจอดเทียบหน้าประตูบ้าน

เธอนั่งตรงนี้มีมาสองชั่วโมง พ่อน่าจะเสร็จธุระและกลับออกจากป่าได้แล้ว ฝนตกหนักขนาดนี้เธอใจคอไม่ดี พ่อของเธอย้ายมาเป็นสัตว์แพทย์รักษาหมู่มากเกินไปจนถึงช้างม้าวัวควายของชาวบ้านละแวกนี้ตั้งแต่เธอยังไม่เกิด แต่เนื่องจากจังหวัดนี้ติดกับผืนป่า พ่อเธอจึงต้องพลอยรักษาสัตว์ป่า

ไปโดยปริยาย

อากาศไม่ค่อยสบายใจ เมื่อคืนเธอฝันร้าย ฝันว่าพ่อถูกช้างตักมันไถ่กวาด เมื่อเช้าเธอตกใจตื่นพร้อมเสียงโหวกเหวก ชะง็อกไปดูก็เห็นพรานชนะมาร้องเรียกพ่ออยู่ริมรั้ว บอกว่าเจ้าหน้าที่ป่าไม้เร่งให้พ่อส่งแก๊งกลับป่าวันนี้ พ่อก็รีบเอารถกระบะคู่ใจออกไปพร้อมกับพรานชนะทันทีตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง

เกือบหกโมงเย็นแล้ว ทำไมพ่อไปนานเหลือเกิน ปรกติถ้าเข้าป่าพ่อจะต้องกลับออกมาก่อนมืด หรือว่าติดฝนที่กระหน่ำลงมาราวกับบ้าคลั่ง

แต่ในที่สุดอากาศก็เย็นออกเมื่อเห็นร่างคุ้นตายืนอยู่นอกรั้ว

“พ่อ!”

เด็กหญิงร้องลั่น พ่อกลับมาแล้ว ยืนโบกมือไหวๆ ให้เธออยู่ตรงรั้วบ้าน แต่ทำไมพ่อไม่ขับรถมา รถพ่อหายไปไหน แล้วทำไมไม่เดินเข้าบ้าน ยืนตากฝนแบบนั้นเดี๋ยวก็เป็นหวัดหροก ที่เวลาเธอออกไปเล่นน้ำฝน ถ้าพ่อรู้จะต้องเอ็ดและจับเธอไปอาบน้ำสระผมทุกที

ภาพตรงหน้าเบลออกไปหมด คงจะเป็นเพราะสายฝน แต่เด็กหญิงแน่ใจว่าแปลกที่ถึงแม้ว่าจะมองร่างพ่อไม่ถนัด แต่สิ่งที่สะดุดตาเด็กหญิงมากที่สุดคือเขี้ยวเสือโปร่งฟ้าบนลำคอบิดกำลังเปล่งแสงเรืองแข่งกับสายฝน พ่อกวักมือเรียกเธอ...

อาการรีบร้อนจะวิ่งไปหาพ่อ อากาศจึงไม่สนใจจะเข้าไปเอาร่ม ลืมใส่แม้กระทั่งรองเท้า วิ่งตัดออกไปทันที เท้าเล็กๆ กระแทกกับน้ำค้างจ่อมแจ่ม ภาพพ่อที่กำลังกวักมือขาดๆ หายๆ เพราะมือป้อมคอยเช็ดน้ำฝนออกจากดวงตาเพื่อให้เห็นทางข้างหน้า

“พ่อ” เธอร้องเรียกอีก ทำไมพ่อยืนรออยู่หน้ารั้ว หรือพ่อลืมกุญแจ เด็กหญิงหลับตาเป็นบางช่วง ไม่ให้น้ำฝนไหลเข้า ถึงกระนั้นก็ยังชอยเท้าถี่ เพียงเสี้ยววินาทีเธอก็มาหยุดตรงรั้ว แต่ไม่เห็นพ่อเสียแล้ว

พ่อไปไหน?

อาการองซ้ายขวา หน้าตาตื่น ทั้งตัวเปียกชุ่มไปด้วยหยดน้ำ ฉับพลัน
แสงฟ้าแลบแปลบเข้ามาในโสตประสาท เจ็ดจำจนเธอต้องหลับตาปี

เปรี๊ยะ!

พรนภาสะดุ้งสุดตัว หม้อแกงในมือหล่นลงพื้น น้ำแกงไหลนองไป
ตามร่องไม้กระดาน

“โอ้ ท่านคะ ทำไมขว้างขวานแรงแบบนี้ ลูกตกใจหมด”

พรนภาบ่นกับตัวเอง วันนี้ฟ้าฝนแรงผิดปกติ นี่กระมังที่ทำให้สามี
ของเธอกับพรานนำทางยังไม่กลับออกจากอุทยานแห่งชาติเสียที

หญิงสาวใจหิวพิกล แม้จะเพียรบอกตัวเองซ้ำไปซ้ำมาว่าพรานชนะ
ชำนาญและเชี่ยวชาญป่าแถบนี้มาก แล้วทั้งสองคนก็เคยเข้าป่ามานับครั้ง
ไม่ถ้วน ไม่เคยมีอันตรายใดๆ ครั้งนี้ก็แค่ไปส่งสัตว์ป่ากลับบ้านของมัน
สามีเธอส่งสัตว์เข้าป่าหรือไปดูสัตว์บาดเจ็บในป่าเป็นประจำอยู่แล้ว

“ภา ภา เอาผ้าขี้ริ้วเข้ามาให้แม่ที่ซึลุก”

เสียง ไม่มีเสียงตอบรับ พรนภาชะง้อ ไม่เห็นลูกนั่งอยู่ชานหน้าบ้าน
เมื่อสักครู่ก่อนจะหันหลังไปหยิบหม้อแกง พรนภายังเห็นลูกนั่งนิ่งคอยพ้อ
อยู่ตรงนั้น

จากใจหิวเพราะตกใจกลายเป็นหล่นรูป ผู้เป็นแม่ไม่สนหม้อแกง
ที่เอียงกระเท่เร่อยู่บนพื้นครัว ถลาออกไปหน้าบ้านพร้อมกับตะโกนลั่น

“ภา! ภา อยู่ไหนลูก”

จู่ๆ ฝนก็ซารวกับมีใครสั่ง ม่านน้ำฝนหนาคลี่ออก ทำให้เห็นภาพ
ตรงหน้าชัดขึ้น ลูกสาวเธอนอนอยู่กับพื้นตรงริมรั้วหน้าบ้าน!

พรนภาพุ่งตัวออกไป เห็นผิวอาภาซีดขาวปราศจากสีเลือดราวกับ
ศพ เนื้อตัวเย็นเฉียบ ตบหน้าเขย่าตัวเท่าไรลูกสาวก็ไม่กระดิก เธอรีบ
ประสานมือทั้งสองข้าง คุกเข่าขึ้นคร่อมร่างเล็กซึ่งนอนไม่ได้สติ และกดลง
ไปที่ตำแหน่งหัวใจเป็นจังหวะถี่ๆ ปากก็ตะโกนร้องขอความช่วยเหลือสลั

กับปลุกลูกสาว

“ดาว! ดาว!” พรนภาตะโกนเรียกเพื่อนบ้านสุดเสียง “โทร. ตามใครก็ได้ให้มาเอาตัวเราไปโรงพยาบาลที”

เพื่อนบ้านสาวโผล่ออกมายืนข้างรั้ว เมื่อเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นก็ตะลึงตัวแข็งเป็นหุ่นจนพรนภาต้องสั่งเสียงดังอีก

“โทร. ตามใครก็ได้ที่มีรถมารับลูกฉันที เร็วเข้า ดาว!”

ดาวเลื่อนน่องจิกกลับเข้าไปในบ้าน คงจะไปโทรศัพท์ขอความช่วยเหลือจากใครก็ได้ที่พอจะหนีออก

พรนภายังกดฝ่ามือลงบนกึ่งกลางหน้าอกด้านล้างของลูกสาวซึ่งนั่งลงเป็นจังหวะรวดเร็วโดยไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย

“ภา ฟันลิ้นลูก ฟันเตี้ยวันนี้ ได้ยินแม่ไหม ภา!”

‘พ่อ พ่อจ๋า’

อามาไม่เข้าใจ เธอกอดพ่อแทบทุกวัน แต่วันนี้เมื่อได้เห็นท่าน เธอกลับใจหายพิกล ผวาเข้าไปรีดวงแขนล้อมรอบลำตัวหนาแน่น อามาลังหρθน์ไม่ตี กลัวว่าพ่อจะหายตัว หนีเธอกับแม่ไปอยู่ที่ไกลแสนไกลสักแห่ง ตลอดกาล...

‘หนูกลัวจังเลยคะ เมื่อกี้ฟ้าผ่าลงมา หนูโดนฟ้าผ่าใช่ไหมคะพ่อ’

เด็กหญิงเพิ่งเห็นว่าพ่อของเธออยู่ในชุดสีขาวทั้งตัว ใบหน้าของท่านสดใสทั้งๆ ที่ท่านเป็นคนผิวคล้ำกร้านแดด เนื่องจากทำงานกลางแจ้งเป็นส่วนใหญ่ ตรงหน้าอกยังคงมีเขี้ยวเสือโปร่งฟ้าห้อยอยู่ เขี้ยวสีขาวนวลบัดนี้เปล่งแสงสีเหลืองทองอร่ามจนเด็กหญิงแทบตา

‘ไม่ต้องกลัว พ่อจะอยู่กับหนูในนี้...ตลอดไป’

ธันย์วัชชีไปที่ศีรษะกลมมน ที่เขาเคยบรรจงจูบด้วยความรักใคร่อยู่ทุกวัน

‘ถ้าลูกตื่นขึ้นแล้วพบว่ามีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นกับตัวลูก อย่าตกใจ

ขอให้รู้ไว้ นั่นคือของขวัญจากพ่อ พ่อต้องการปกป้องลูกจากศัตรูของเรา และให้ลูกได้รับทอดเจตนาธรรมณ์ของพ่อ' ฉันยั้วช้อดสร้อยคล้องเขี้ยวเสือ ออก และบรรจงสวมลงไปทีค่อลูกสาว 'พ่อให้หนู ภาต้องรักษาเขี้ยวเสือนี้อยิงชีวิต พลังของเขี้ยวเสือดลบันดาลพลังวิเศษแก่ลูก'

'ตื่น? พ่อหมายความว่ายังไงคะ หนูไม่ได้กำลังฝันอยู่สักหน่อย' อากาขมวดคิ้ว ก็มลงมองเขี้ยวเสือด เมื่อเครื่องรางมาอยู่กับเธอแล้ว แสงเรืองรองกลับดับลง ดูเป็นเขี้ยวสัตว์ธรรมดา

'พลังวิเศษอะไรคะ'

ฉันยั้วช้อยืมยื่น 'สิ่งที่ลูกพร้าบอกพ่อว่าอยากได้มาตลอดอย่างไรละ'

อากาแงยหน้ามองบิดาเต็มตา ยิงมองยิงแปลกตา ร่างบิดาเรืองรองราวกับมีรัศมีเปล่งออกมา คล้ายกับว่าพ่อไม่ใช่พ่อของเธออีกต่อไป ท่านเลื่อนไปอยู่ในสถานะที่สูงส่งกว่านั้น

'พ่อมอบของขวัญให้ลูก หลังจากโดนกระแสไฟจากฟ้าผ่า ลูกจะสามารถรับพลังจากเขี้ยวเสือไปรงฟ้าได้ พลังที่ให้ลูกไว้ปกป้องตัวเอง ปกป้องแม่ ช่วยบรรดาสัตว์ทั้งหลายแทนพ่อ เพราะพ่อไม่ได้อยู่บนโลกมนุษย์แล้ว'

'พ่อไม่อยู่? พ่อจะไปไหนคะ'

'ไปอยู่กับท่านพนัสบดี พ่อจะช่วยท่านดูแลป่า เราอยู่กับคนละภพภูมิแล้ว ลูกคงไม่อาจเห็นพ่อได้อีกในเวลาปรกติ'

เด็กหญิงไม่เข้าใจสิ่งที่พ่อตัวเองพูดเลยแม้แต่นิดเดียว เธอเคยได้ยินพ่อพูดถึงท่านพนัสบดี พ่อบอกว่าเป็นพระนามแห่งท่านเจ้าป่าเจ้าเขา พ่อบูชากราบไหว้ท่านทุกวันไม่เคยขาด

'พ่อจะเข้าป่าอีกหระอคะ ภาจะรอพ่อกลับมาหะคะ'

ฉันยั้วช้อยืม ลูบศีระะลูกสาวอย่างอ่อนโยน 'ลาก่อน ลูกรัก...'

พ่อของเธอก็มลงจูบที่เรื้อนผมนุ่มสลวยเบาๆ อากาเริ่มแงแ กอดร่างในชุดขาวแน่นไม่ยอมปล่อย แต่ไม่เป็นผล เพราะฉับพลันร่างนั้นก็สลาย

กลายเป็นไอสีขาวภายในอ้อมแขนเล็กๆ สลายไปต่อหน้าต่อตา

“พ่อคะ พ่อ!” เด็กหญิงร้องให้จ้า

อากาศใจเต้น ลุกพรวดจากที่นอน เธอเห็นแม่ผวาเข้ามาเกาะข้าง
เตียง

“ภา ภาเป็นอะไรไหมลูก คุณพระคุณเจ้าช่วย ลูกฟื้นแล้ว รู้ไหมหนู
สลบไปตั้งสามวัน”

อากาศ้มลงมองหน้าอกตัวเองทันที พบว่าเขียวเสื่อโปรงฟ้าคล้อย
ลำคออยู่จริง เธอยิ่งประหลาดใจ

“พ่อ...พ่อมาหาหนู พ่อให้เขียวเสื่อหนู”

พรณาน้ำตารื้น พยายามกลืนไว้อย่างสุดความสามารถ

“ภาพูดอะไรลูก พ่อ...มาได้แล้ว เขียวเสื่อนั้นพรานชนะเอามาคล้อย
ให้ลูก ไม่รู้สิ เขาบอกว่าอาจจะช่วยให้ลูกฟื้น”

“น้ำพรานชนะ? แล้วทำไมน้ำพรานชนะถึงเอาของพ่อมาให้หนูล่ะคะ”

“ภา ฟังให้ดีนะลูก” พรณาคิดว่าไม่อาจจะปิดบังความจริงได้อีก
ต่อไป อากาศจะต้องถามหาบิดาไม่หยุดหลังจากฟื้นขึ้นมา “พ่อไม่อยู่แล้ว
พ่อโดนพวกลักลอบฆ่าสัตว์ยิงตาย ศพยังอยู่ในป่า พรานชนะเอาร่างพ่อ
ออกมาไม่ได้ เพราะพายุแรง ได้แต่เขียวเสื่อที่คล้อยคอพ่อกลับมา”

อากาศซ็อก นั่งนิ่งไปชั่วครู่ เรื่องที่เธอฝันเมื่อครู่กระจ่างชัดราวกับว่า
เป็นความจริง

แพทย์เจ้าของไข้อนุญาตให้อากากลับบ้านได้ทันทีหลังจากฟื้นขึ้นมา
แล้วไม่พบอาการผิดปกติอันใด นอกเสียจากว่าเด็กหญิงจะซีมีเศร้าลง
อย่างเห็นได้ชัด ดวงตาแดงก่ำอยู่ตลอดเวลา อาการโศกเศร้าเป็นธรรมดา
ของคนที่ยิ่งเสียบุคคลอันเป็นที่รักยิ่งไป

พ่อโดนยิงตาย! พวกล่าช้างเอง อากาศเกลียดพวกมันนัก

พรณาทุกขระทมไม่น้อยไปกว่าลูกสาว แต่เธอยังต้องเป็นหลักให้

อากาตัวน้อย เธอเข้าใจหัวอกคนเป็นลูกสาว จึงได้ปล่อยให้อากาจมอยู่กับความเศร้าโศกให้พอใจ แล้วกาลเวลาจะเยียวยาแผลใจเธอกับลูกเอง

พรานชนะหยุดรถหน้าบ้านพรานภา ครั้นสองแม่ลูกลงจากรถ เขาก็ขับไปจอดหน้าบ้านตนเองที่อยู่ติดกัน

เจ้าตูบวิ่งรี่ออกมาต้อนรับเจ้านายของมันถึงหน้าบ้าน อากาได้ยินมันครางหึง เธออยากฟังเจ้าตูบออก อยากพูดระบายความทุกข์ให้เพื่อนสี่ขาฟังเต็มทน เด็กหญิงพลอจับเขี้ยวเสือที่ล่าคอ

“คิดถึง คิดถึง”

เสียงเล็กๆ ดังก้องขึ้นในหัว อากามองหน้าเจ้าตูบที่กระโดดเหิงๆ กระดิกหางรัว ดวงตาของมันทอประกายตื่นตื้นที่เห็นเด็กหญิงเพื่อนยากผู้หายไปหลายวันกลับมาบ้านสักที

อากาเศร้าเกินกว่าจะสนใจเล่นหัวกับเจ้าตูบเหมือนทุกครั้ง ไม่ใส่ใจเสียงเล็กๆ ที่เธอได้ยินว่าคิดถึงดังมาจากไหน สุนัขพันทางหุ่นสะอาดสะอาง จึงได้แต่กระดิกหางวิ่งตามอากาไปติดๆ ไม่เห็นด้วยว่าเขี้ยวเสือโปร่งฟ้าที่แขวนซ่อนไว้ภายใต้เสื้อยัดส่องแสงสีเหลืองเรืองรองออกมา

“เป็นอะไร”

เสียงเล็กๆ ดังขึ้นในหัวอีก อากาเงยหน้าขึ้นมองแม่

“หนูคิดถึงพ่อค่ะ”

พรานภาไม่ได้เอะใจ คิดว่าจู่ๆ อากาก็พูดขึ้นมาเองด้วยความเศร้า เธอจึงดึงตัวลูกมากอด

“แม่อีกคิดถึงจะ แต่พ่อไปอยู่บนสวรรค์แล้ว เราต้องอยู่กับเองสองคนแล้วนะจ๊ะ ภาเข้าใจใช่ไหม”

อากาพยักหน้า เธอรู้ว่าพ่อไปอยู่ที่ไหน และมั่นใจว่าท่านสุขสบายพอควร

“ไป ตูบ มาพันหน้าพันหลังแบบนี้หัวไช้ไหม”

พรานภาเรียกสัตว์เลี้ยงให้ตามเข้าไปหลังบ้านซึ่งเป็นพื้นที่ครัวเปิดโล่ง

อภาเดินทางตามแม่ไปติดๆ

“พ่อ...ไปไหน”

เสียงเล็กๆ ดังขึ้นในหัวอีก คราวนี้อภาเริ่มตระหนก เพราะเธอกำลัง
จ้องหน้าแม่ แม่ไม่ได้ขยับปากพูดสักคำ หัวใจเด็กหญิงเต้นแรง

อภาคิดว่าเธอหูแว่ว แต่เสียงเล็กๆ ที่ได้ยินในหัวดังขึ้นซ้ำหลายครั้ง
จนเธอเริ่มไม่สบายใจ เด็กหญิงทรุดตัวลงนั่งบนแคร่ในครัว มองแม่จัดการ
เปิดตู้กับข้าวและหยิบปลาที่เหลือค้างไว้ออกมา

เจ้าตูบมองพรนากจัดแจงหาข้าวให้มัน พลังส่งเสียงจืด

“ปลา...ตูบ...ไม่ใช่...แมวนะ”

“ปลาอีกแล้ว ตูบมันไม่ใช่แมวนะแม่” อภาโพล่งตามเสียงเล็กๆ ที่
ได้ยิน

“เรื่องมากนะไอ้ตูบ ฉันไม่มีปัญญาไปหาอะไรให้แกหอกนะตอนนี้
เหลือแต่ปลาที่นี้แหละ จะกินหรือไม่กิน” พรนากแก้มตอบเจ้าหมาน้อย
คิดว่าอภาพูดแทนมันเพราะความรัก

“กิน” เสียงเล็กๆ ดังขึ้นอ่อยๆ

“กินจ๊ะ” อภาตอบแม่แทนหมาน้อย

พรนาก้มหน้าก้มตาคลุกข้าวสวยกับปลา โดยไม่สังเกตเห็นว่ามีอะไร
ผิดปกติเกิดขึ้น

ครั้นตอบแม่แทนหมาน้อยแล้ว อภาก็นึกขึ้นได้ หน้าตาตื่น หันขวับ
ไปมองหน้าเจ้าตูบ เธอเห็นมันอ้าปาก ยิงฟันเหมือนกำลังส่ายยิ้ม

“ตูบ...กิน...ปลา”

คราวนี้เสียงเล็กๆ ดังชัดในสมองยิ่งกว่าเสียงใดๆ ในโลก อภา
ตาเหลือก ลูกพรวดขึ้น จ้องหน้าเจ้าตูบราวกับว่ามันได้กลายเป็นสัตว์
ประหลาดอะไรสักอย่าง เหงื่อซึมไปทั่วร่างกาย ใจอภาเต้นโครมคราม
ไวก่ความคิด เธอยกตัวหมาพันทางหุ่นผอมเพรียวขึ้น อุ้มมันวิ่งต้อออก
จากครัวไป

“ภา ภาจะไปไหน แล้วนั่นอุ้มไอ้ตูปไปทำไม จะไปเล่นชนอะไรตอนนี่”

อามาไม่ฟังเสียงมารดา อุ้มเจ้าตูปที่ย่อมให้เด็กหญิงกระเตงไปหน้าบ้าน
แต่โดยดี เมื่อคิดว่าไกลจากมารดาพอแล้ว อากาก็วางหมาน้อยลง

“ตูป แกพุดกับฉันระอะ นะ...ฉันอยากพุดกับแกมาก ไ้อ้ย! ฉันไม่ได้
ฝันไปใช่ไหม”

หมาน้อยนั่งนิ่ง จ้องตาอามาเบ่ง ไม่กระดิกกระเดี้ยอยู่ไม่สุขตาม
ประสาหมาซุกชนเหมือนที่เคย

“ภา...ฟัง...ตูป...ได้” เสียงเล็กกระท่อนกระแท่นดังขึ้นในสมอง

อามาอ้าปากค้าง ตามิกโพลง เกือบจะส่งเสียงกรี๊ดแต่อดุคปากตัวเอง
ไว้ได้ทัน ใจนึกไปถึงความฝันประหลาดตอนอยู่โรงพยาบาล

‘ถ้ามีอะไรประหลาดเกิดขึ้นกับลูก อย่าตกใจ ขอให้รู้ว่าเป็นของขวัญ
จากพ่อ สิ่งที่คุณต้องการมาตั้งแต่เด็ก’

นั่นมันปาฏิหาริย์ชัดๆ เธอเฝฝินมาตลอดว่าอยากเข้าใจสัตว์ที่เธอรัก
วินาทีนี้เธอเข้าใจเจ้าตูป เธอสื่อสารกับมันได้ แล้วคำถามก็ผุดขึ้นมากมาย
อามาตั้งเขี้ยวเสือโปร่งฟ้าวออกมาจากเลื้อ พบว่ามันกำลังส่องแสงสีเหลือง
นวลออกมา จึงเบิกตากว้าง

หรือว่าเป็นเพราะเขี้ยวเสือ ปรกติเครื่องรางไม่ได้ส่องแสงเหมือน
ตอนนี่ แถมอามายังรู้สึกว่ามีกระแสความร้อนส่งออกมาจากเขี้ยวเสือ
อีกด้วย

“นอกจากแกแล้ว ตัวอื่นพุดกับฉันได้ไหม”

ตูปเอียงคอ “ตูป...ไม่รู้”

อามามองไปรอบตัว เห็นผีเสื้อบินมาเกาะดอกไม้จึงค่อยๆ ย่องเข้าไป
ไปหาด้วยความอยากรู้เต็มที่ พยายามพุ่งไปที่ตัวผีเสื้อปีกบางซึ่งกำลัง
บรรจุงดูดนํ้าหวานจากเกสรดอกไม้

“นี่ นํ้าหวานหวานไหม”

เจียบ...ไม่มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมาจากเจ้าผีเสื้อตัวนั้น อากายังไม่ละความพยายาม เธอก็มหาตัวอะไรสักอย่างบนพื้นดิน จะเอ่เข้ากั้กับคางคกตัวหนึ่ง

“แก...แกคุยกับฉันได้หรือเปล่า”

อากาย่อตัวลงนั้ง แต่คางคกกลับกระโดดแผล้วหนีไป จึงยกเขี้ยวเสื้อขึ้นมาดู พบว่าเครื่องรางกลับเป็นปรกติ ไม่ได้ส่องแสงหรือมีกระแสความร้อนออกมาอีก

อากาหันไปมองหน้าเจ้าหมาน้อย “ตกลงเขี้ยวเสื้อทำให้ฉันคุยกับแกได้ตัวเดียวหรือ”

แทนที่จะตอบอากา เจ้าตูบกลับหุ้ตั้ง ขนบนแผ่นหลังตั้งชัน แกว่งหางไปมา กระโจนแผ่นแผล้วไปทางริมรั้ว อากาวิ่งตามหมาพันทางไปทันที จะเอ่เข้ากั้กับแมวที่ไหนไม่รู้ มันกระโดดขึ้นบนกิ่งไม้ ชู่ฟ่อๆ เมื่อเห็นว่าหมาเข้ามาหาเรื่อง ส่วนตูบก็เห่ากรรโชก กระดิกหางไหวๆ รวากับจะเล่นเอาเถิดเจ้าล่อ

“ไม่ต้องกลัวนะเจ้าเหมียว ตูบ...ไป ชิวๆ ไม่เอา อย่างรังแกเหมียวสิ”

อากาลากคอดตูบออกห่างจากต้นไม้

“เมี้ยว...ขอบใจนะ”

เสียงเล็กๆ อีกเสียงดังขึ้นในหัว ซึ่งไม่ใช่เสียงเจ้าตูบ อากาชะงักงยหน้าขึ้นไปมองแมวจรจัด

“เมี้ยว...ขอบใจ...ไปละ” ลิ่นเสียงแมวน้อยก็กระโดดแผล้วจากกิ่งไม้ลงไปบนรั้วปูน

คราวนี้เขี้ยวเสื้อเปล่งแสงอีก อากาซ้กลับสน นอกจากตูบ เจ้าแมวตัวนั้นยังพูดกับเธอ แสดงว่าเขี้ยวเสื้อไม่ได้ช่วยให้เธอสื่อสารกับสุนัขได้อย่างเดียว แล้วเธอสื่อสารกับตัวไหน สัตว์ชนิดใดได้บ้าง แล้วถ้าคนอื่นใส่สร้อยคล้องเขี้ยวเสื้อเส้นนี้จะคุยกับสัตว์ได้เหมือนเธอหรือไม่ แล้วถ้าเธอไม่ใส่สร้อยคล้องเขี้ยวเสื้อจะยังฟังสัตว์รู้เรื่องหรือเปล่า พลังวิเศษนี้จะอยู่กับเธอนานแค่ไหน ชั่วคราว เป็นเดือน เป็นปี หรือตลอดไป และเธอจะควบคุม

มันได้อย่างไร อากาศที่แน่นตันกับพลังพิเศษที่ได้รับจากพ่อ และมีคำถามมากมายไม่รู้จบในหัวเช่นเดียวกัน

๑

ปี พ.ศ. ๒๕๖๐ กรุงเทพมหานคร

หญิงสาวยืนฟังกระแสรถกู่ภัยอยู่ด้วยจิตใจกระวนกระวาย บน กระบะหลังมีกล่องเครื่องมือสำหรับสัตวแพทย์เตรียมพร้อม เธอปีงรถ ออกจากโรงพยาบาลสัตว์ทันทีที่ยุทธภพโทร. มาขอให้ออกไปช่วย ดวงตา คู่สวยราวกับตากวางไม่ละจากเหตุการณ์ตรงหน้า เพราะเธอกำลังลุ้น อย่างใจจดใจจ่อ

เจ้าหน้าที่กู้ภัยใช้ชะแลงงัดฝาที่อธิบายน้ำที่ปิดไว้เพียงครั้งเดียวให้ เลื่อนออกหมด ก่อนจะกระโดดลงไป ฉายไฟเข้าไปเพื่อส่องหาแมวที่ติดอยู่ ข้างใน อีกคนยืนอยู่ปากท่อ รอให้ความช่วยเหลือหากเพื่อนต้องการ

“มันหนีเข้าไปลึกกว่าเดิมอีก ทำยังไงดีวะ”

“ต้องหาอะไรล่อมันออกมา หรือแกจะมุดเข้าไป ลุยน้ําไหวไหม”

“แคบขนาดนี้ ไหมไหวรอก หรือจะเอาอะไรมาไล้ให้มันออกอีกฝั่ง”

“หิว...หนาว”

อัสนหุ่ผึ้ง เสียงที่เธอได้ยิน คนอื่นจะได้ยินว่าเสียงร้องคราง

ของแมว มีเธอเพียงคนเดียวรู้ว่าเจ้าของเสียงกำลังจะหมดเรี่ยวแรงในอีกไม่กี่นาที เครื่องรางที่หน้าอกเริ่มร้อนขึ้น หญิงสาวรีบตรงเข้าไปหาเจ้าหน้าที่กู้ภัย

“เขาอยู่ในนั้นมาทั้งคืนแล้วนะคะ รอต่อไปไม่กี่หวนหรอก มาฉันล่อเขาเอง”

“แล้วคุณหมอมจะใช้อะไรล่อมันครับ”

ความจริงอัศมาไม่อยากแสดงความสามารถประหลาดให้ใครเห็น แต่เพื่อความอยู่รอดของเจ้าตัวที่ติดอยู่ในท่อ เธอจำต้องช่วยมัน...ช่างเถิด ถ้าเธอไม่รับเสียอย่าง ใครจะไปสรุปอะไรได้

อัศมาสะกิดไหล่เจ้าหน้าที่กู้ภัยให้เขาขึ้นมา แล้วกระโดดลงไปแทน ไม่สนใจน้ำสกปรกในท่อระบายที่ท่วมถึงข้อเท้า

“เจ้าเหมียว ฉันมาช่วยแล้ว ไม่ต้องกลัวนะ”

อัศมาดึงไฟฉายจากมือเจ้าหน้าที่กู้ภัยด้านบนมาถือไว้เอง ส่องเข้าไปด้านใน ดวงตาสีอำพันสะท้อนแสงไฟเป็นประกาย ใจเธออ่อนโยบ แมวสีดำแต่มีขาวตัวกลม ดิ้นขลุกขลักอยู่ในท่อระบายน้ำ มันคงจะหลงตามหนูเข้าไปผ่านทางฝาท่อที่ปิดไว้เพียงครึ่งเดียวแล้วออกมาไม่ได้ ยังมีคนมาเข้าใกล้มันยิ่งกลัว กระโดดตัวเล็กเข้าไปอีก ครั้นอ่อนแรงจนเกือบจะหมดสติ มันก็ตื่นตระหนกจนตัวแข็งติดอยู่ในนั้น ไม่อาจคลานกลับออกมาได้

“ช่วยหาไม้ยาวๆ มาให้หน่อย ด่วนเลยคะ”

“แต่...”

“เร็วสิคะ”

เจ้าหน้าที่ยอมทำตามแม้จะไม่เข้าใจว่าอัศมากำลังจะทำอะไร อุปรกรณ์มาถึงมือภายในไม่ถึงนาที หญิงสาวยื่นไม้เข้าไปในท่อ

“จับปลายไม้ไว้ให้แน่นนะเจ้าเหมียว”

เจ้าแมวยื่นปากมาจับปลายไม้ไว้แน่นที่สุดเท่าที่มันจะทำได้ อัศมาออกแรงดึง ความจริงในเมื่อแมวเข้าไปได้ มันย่อมจะออกมาได้เช่นเดียวกัน

เพียงแต่มันไม่รู้จักช่วยเหลือตัวเองเหมือนมนุษย์ ความกลัวตามสัญชาตญาณ ทำให้มันติดแหง็กอยู่ในนั้น และอ่อนแรงเกินกว่าจะคลานออกมาได้เอง และไม่มีใครสักคนที่สามารถสื่อสารกับมันได้ว่าควรทำอย่างไร

เมื่อเห็นว่าแมวยอมงับปลายไม้ในที่สุด อัสมาทก็สาวไม้เข้ามาเรื่อยๆ “ย่อตัวให้มากที่สุด อย่างนั้นแหละ” อัสมาทคอยสั่งเมื่อเจ้าแมวตัวใหญ่ครูดกับผนังท่อ “บีบกันหน่อย ดีมาก”

แมวอ้วนค่อยๆ เคลื่อนมาใกล้ปากท่อ จนในที่สุดอัสมาทก็ยื่นมือไปคว้าตัวมันออกมาได้

ไทยมุงพากันปรบมือตอนที่อัสมาทอุ้มแมวตัวอวบเปียกมะล่องกะแล้งไว้ในอ้อมอก

หญิงสาวก้มลงจับหัวมันพอดใหญ่ “เด็กดี ไม่ดี้อ ก็ง่ายแบบเห็นัย ตัวกลมแบบนี้สี ตะกละจนได้เรื่อง”

“ห่าว...” แมวอ้วนตอบเสียงอ่อย

“จ๋า ไม่ต้องขอบใจ แกปลดภัยก็ดีแล้ว”

“รามดูขานี่สิ แปลกมากเลยสัตว์แพทย์หญิงคนนี้ เขาสั่งให้แมวงับปลายไม้แล้วก็ดึงตัวมันออกมาจากท่อ ทั้งๆ ที่กู๊ภัยเอาอะไรมาล่อมันก็ไม่ยอมออกมา อย่างกับว่าเขาคุยกับแมวรู้เรื่องเลย”

ลีดาชี้ให้ลูกชายดูขานี่ในโทรทัศน์ ชายหนุ่มเฟ่งสายตาดูด้วยความสนใจ เพราะหญิงสาวที่แม่กล่าวถึงกำลังตรวจรักษาแมวไซคีที่เพิ่งรอดพ้นจากการอดตายอยู่ในท่อระบายน้ำ หน้าตาเธอสะสวยเตะตาไม่เบา

“เป็นไปไม่ได้ ผมว่าบังเอิญมากกว่า ใครจะไปคุยกับแมวรู้เรื่อง เขาอาจจะหาอะไรไว้ที่ปลายไม้ อย่างพวกกลิ่นอาหาร ให้แมวมันอยากงับก็ได้”

“แต่แห่ม ถึงขนาดงับไม่ปล่อยเลยนะจ๊ะ แล้วแม่ได้ยินเสียงเขาสั่งแมวให้บีบตัวด้วย อาไร ทำอย่างกับพูดกับมันรู้เรื่อง”

พระรามยกไหล่ “แล้วเจ้าตัวเขาว่ายังไง อวดหรือเปล่าว่าตัวเองสั่ง

แมวได้”

พระรามเป็นไม่เบื่อไม่เมากับพวกที่อ้างว่าตัวเองมีพลังเหนือธรรมชาติ เพราะเขาชอบตามไปขอพิสูจน์ และส่วนใหญ่อีกก็คือเล่นกลทั้งนั้น

“เขาไม่ให้สัมภาษณ์”

“เห็นไหมครับ ผมว่าเขาใช้เทคนิคที่เราไม่รู้มากกว่า”

พระรามเลิกสนใจข่าวในโทรทัศน์ เนื่องจากได้ยินเสียงครางหึงๆ แม่จะเบาแต่พระรามก็จำได้

“ไอ้ลูกกวาดมันเข้ามาในบ้านเราอีกแล้วครับ ผมบอกคุณวันไปตั้งหลายหนแล้วนะ ว่าอย่าให้หมาเขาเข้ามาเล่นชนในบ้านเรา เขาก็รู้ว่าแม่แพ้น สัตว์ ไม่ใช่เลย”

ลีดาร์เสียงโทรทัศน์ลง เสียงครางของหมาตัวเล็กดังชัดขึ้น

“ขนาดผมเอาอะไรขว้าง ฉีดน้ำ ไล่ตีมันทุกครั้ง มันยังไม่เข็ดอีก เตี้ยต้องไปจัดการ ร้าคาญชะมัด”

“รามอย่าทำอะไรรุนแรงนะลูก”

“ไม่ได้หรอกครับ แม่แพ้นสัตว์ ถ้าแม่เป็นอะไรขึ้นมาจะอย่างไร ผมปล่อยไว้ไม่ได้หรอก”

พระรามหน้าบึ้ง ย้ำเท้าออกไปตามเสียงที่ได้ยิน น่าจะดังมาจากสวนข้างบ้านที่ติดกับเพื่อนบ้าน รัวข้างโครงการหมู่บ้านทำเป็นลูกกรงห่างๆ ทำให้หมาตัวเล็กลอดเข้ามาเป็นประจำ

ชายหนุ่มคว่ำกึ่งไม่เล็กๆ บนพื้นหญ้า ตั้งใจเพียงจะไล่ให้สุนัขพันธุ์เล็กกลัวแล้วกลับออกไป ไม่ได้คิดจะตีมันให้เจ็บปวด แม้ว่าจะหมั่นไล่ ไอ้ตัวเล็กแค่นี้หนีตาม

ขึ้นชื่อว่าสุนัข ไม่ว่าจะตัวเล็กหรือตัวใหญ่ก็ไวใจไม่ได้ เพราะเขาเคยโดนพวกมันไล่จับประจำตอนยังเด็ก และหลังจากนั้น เหมือนกับบรรดาเหล่าสี่ขาสัมผัสได้ว่าเขาทั้งเกลียดทั้งกลัวพวกมัน เวลาเจอกันก็มักจะมีเรื่องทุกที่

“ไอ้ลูกกวาด ช่างน่าใช้ไหม ไปให้พัน!”

พระรามส่งเสียงดังข่มขวัญหมา ก่อนจะกลืนคำตวาดลงคอ เมื่อเห็นหมาน้อยพันธุ์พอมอเรเนียนนอนครางอยู่บนพื้นหญ้า ขาหลังของมันเปราะเปื้อนเลือดสีแดงไปหมด

“เฮ้ย!” พระรามถลันเข้าไปดูสุนัขของเพื่อนบ้าน “ใครทำอะไรแกวะ”

“ลูกกवाद ลูกกवाद” เสียงวันทนี้อยู่เพื่อนบ้านของเขาตั้งไกลรั้วเข้ามา ก่อนจะกรี๊ดร้อง “กรี๊ด! ลูกกवाद แก...! ไอ้ดอกเตอร์ใจร้าย แกตีลูกกवाद โธ่ลูกแม่”

“อะ...ผมเปล่านะ” พระรามรีบไปเปิดประตูรั้วให้วันทนี้อยู่ซึ่งวิ่งถลาเข้ามาซ่อนร่างลูกกรีกี่ขาของเธอ

“ทำไมคุณต้องตีมันขนาดนี้ด้วย แกมันหลุดรั้วเข้ามา” วันทนี้อยู่มองพระรามด้วยดวงตาแดงก่ำ

“โธ่ ผมบอกว่าผมเปล่า เอาเถอะ รีบพามันไปหาหมอดีกว่า ผมช่วยขับรถพาคุณไปเอง”

พระรามถอนหายใจที่ตกเป็นจำเลย แต่ก็รู้สึกจุกเข้าไปหีบกุญแจรถ เปิดประตูให้วันทนี้อยู่อุ้มลูกกवादขึ้นไปนั่ง ส่วนเขาอาสาขับพามันไปคลินิกรักษาสัตว์ที่ใกล้ที่สุด

“ไหนหมอสอบอกว่าจะไม่แสดงพลังวิเศษให้ใครเห็นไง นี้ออกข่าวเกือบทุกช่อง”

น.สพ. วราวุธส่งเสียงทักทายทันทีที่เพื่อนสัตวแพทย์ผลักประตูกระจกเข้ามาในโรงพยาบาลสัตว์ สีหน้าอึดอัดสุดไส้ต่างๆ ที่ออกไปทำงานช่วยเหลือสัตว์มาครั้งก่อนวัน กลับเข้ามาโรงพยาบาลก็ใกล้พระอาทิตย์ตกเต็มที

“เห็นแล้วไง ไม่มีใครเดาได้หรอก ถึงจะพูดกันไปเอง แต่ถ้าฉันไม่ยอมรับชะอย่าง ใครจะทำอะไรได้”

“ก็ว่าไง ส้มยี่เรียนผมเห็นกับตา หมอซ่าไม่กล้าโกหก ไม่อย่างนั้น

หมอซำก็คงไม่ยอมรบกับผมเหมือนกัน”

“ก็ตอนนั้นหมอวินจะโดนหมาบ้ากัดเอา ฉันก็ต้องช่วยไว้ก่อน ไม่คิดหรือว่าหมอวินจะคาดคั้นหันขนาดนั้น อีอย่างหมอวินดีกับฉันมาตลอด ฉันรู้สึกได้ว่าใจหมอวินได้ เหมือนธารน้ำนั้นแหละ”

“คนบ้ายังพูดด้วยยากเลย แล้วหมาบ้าเนี่ยนะ หมอซำสั่งมันคำเดียว มันก็ยอมนอนหมอบลง ผมไม่สงสัยก็บ้าแล้ว” หมอวินพูดถึงความหลัง “แล้วเจ้าแมวจอมตะกละละ”

“ฉันดูอาการเบื้องต้น เก็บตัวอย่างเลือดขามาตรวจแล้วละ แหม... อ้วนห่ามันเขี้ยวดี ขนาดดอตโซอยู่ไหนต่อตั้งสองวัน แบบนี้โรคอ้วนแน่ ฉันเลยเอาไปฝากไว้ที่เหมียววาริสตาแล้ว”

“น้ำไม่ไวเฮอร์อ” พูดถึงธารน้ำ น.สพ. วราวุธก็ดวงตาเป็นประกายขึ้นมาทีเดียว

“ยายน้ำก็ชอบไวเฮอร์อไปอย่างนั้น เห็นหน้าแมวกี่ใจอ่อน หมอวินก็น่าจะรู้นิสัยยายน้ำดีกว่าใครนี้...ไม่ใช่เฮอร์อ” อัสมาส่งสายตาล้อเลียน “ว่าแต่วันนี้คนไข้เยอะไหม”

“เยอะเป็นปกติ แต่หลังจากหมอซำออกที่วันนี้ รับรองพรุ่งนี้คนไข้แน่นเพียบ”

เสียงประตูกระจกถูกกระชากออกอย่างแรง อัสมาหันขวับกลับไปเธอประหลาดใจที่เห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวคอปกตั้งกับกางเกงสแล็คสีดำนินท ดูเป็นทางการมากเกินกว่าจะพัลส์ตัวเลี้ยงป่วยไข้มาคลินิก ที่สำคัญหน้าตาดีมาก

อัสมาเผลอมองไปหน้าคมเข้มอยู่หลายอึดใจ จนกระทั่งหญิงสาวร่างกะทัดรัดอ้วนมหาตัวเล็กแทรกเข้ามายืนคั่นกลางระหว่างอัสมากับหนุ่มรูปหล่อ ดวงตาแดงก่ำ เหมือนกำลังจะปล่อยโฮเดี๋ยวนี้

“ลูกกวาดมันโดนตีที่ขาอะ เลือดออกเต็มไปหมด...”

“คุณวันหนึ่ย์!” อัสมาอุทาน วันหนึ่ย์เป็นลูกคำประจำของโรงพยาบาล

ลัตร์แห่งนี้ พาเจ้าลูกกวาดมารักษาฉีดวัคซีนตั้งแต่อายุเพียงแค่วันหนึ่งเดือน “ใจเย็นๆ นะคะ พาลูกกวาดเข้าห้องเลยคะ”

อัสตามองพระรามด้วยสายตาแข็งกร้าว แสดงให้รู้ว่าเธอกำลังไม่พอใจอย่างแรงที่เขาร้ายสุนัข

“โธ...ผมเปล่า” พระรามถอนหายใจอีกเป็นรอบที่เท่าไรก็นับไม่ถ้วน หญิงสาวค่อนข้างรีบ แล้วหมุนตัวตามวันทนีย์เข้าห้องตรวจไป

พระรามหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ พุดไล่หลังลัตร์แพทย์สาวกับเพื่อนบ้าน “เอาเลย อยากคิดอะไรกันก็เชิญ เอาที่สบายใจกันเลย”

วันทนีย์เดินหน้าซีดออกมาจากห้องตรวจก่อน สีหน้าไม่สู้ดี น้ำตาลคลอหน่วยอยู่ตลอดเวลา

“หมอกำลังเอกซเรย์ชาลูกกวาดอยู่” เธอแจ้งกับพระรามเนือยๆ

“ใช้เวล่อีกนานไหม ผมมีธุระนะ ต้องไปงานเลี้ยงสำคัญ”

“ไม่ได้! คุณตีหมาฉันแล้วจะหนีไปดื้อๆ ไม่รับผิดชอบฉันหรอก”

“ผมไม่ได้ตีหมาคุณนะ โธเว้ย! ผมมากับคุณทำไมเนี่ย อุตส่าห์ขับรถมาส่ง ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้เกี่ยวข้องกับเลย”

วันทนีย์ปล่อยไฮเสียงดังลั่นโรงพยาบาล คงจะอดกลั้นมานาน เจ้าของลัตร์เลี้ยงตัวอื่นรวมถึงผู้ช่วยลัตร์แพทย์ต่างหันมามองเธอกับพระรามเป็นตาเดียวกัน

“แก...ไอ้ดอกเตอร์ใจร้าย เกตตีหมาฉันจนสาหัส แกยังจะไม่รับผิดชอบอีกเหรอ...ฮือ”

“คุณคะ ลดเสียงลงหน่อยคะ” ผู้ช่วยลัตร์แพทย์ซึ่งประจำอยู่หน้าเคาน์เตอร์เดินเข้ามาเตือน

วันทนีย์ยังสะอื้นอีก พระรามยิ้มเหี้ยๆ ให้ผู้ช่วยลัตร์แพทย์ ไม่กล้าลุกออกไปอย่างที่ตั้งใจ เจ้าของลัตร์เลี้ยงคนอื่นมองเขาเป็นตาเดียว ทุกคนส่งสายตาไม่เป็นมิตรมาให้

“คุณวันทนียคะ คุณหมอเชิญพบในห้องตรวจค่ะ”

พระรามลุกขึ้นเดินตามไปด้วย เขาอยากรู้ว่าอาการลูกกวาดหนักหนาสาหัสแค่ไหน จะยอมจ่ายค่ารักษาเพื่อตัดความรำคาญ จะได้รับไปงานเปิดตัวครีมบำรุงผิวที่เขาเป็นคนคิดค้นขึ้นเสียที่

“คุณวันคะ ดิฉันเสียใจด้วย” อัสมามีสีหน้าลำบากใจกับการที่จะต้องแจ้งข่าวร้ายแก่วันทนียซึ่งเป็นลูกค้าประจำของเธอ

“อะไรนะ...ลูกกวาด ตะ...ตาย” วันทนียกมือขึ้นปิดปากเพื่อไม่ให้เสียงสะอื้นดังกว่าเดิม มองไปทางพระรามอย่างเคียดแค้น

“ผมเปล่า...จะให้บอกอีกสักกี่ครั้งถึงจะเชื่อ”

“ไม่ใช่ค่ะ ลูกกวาดยังไม่ตาย” อัสมาวางฟิล์มเอกซเรย์ไว้บนจอติดผนัง “แต่กระดูกลูกกวาดแตกละเอียด คงจะเข้าเผือกให้เชื่อมกันเหมือนเดิมไม่ได้ ดิฉันจำเป็นต้อง...ตัดขาขาทั้ง”

คราวนี้วันทนียสีหน้าเหยเกหนักกว่าเดิม

“ลูกกวาดจะต้องพิการ...” เสียงเธอหายไปนาลำคอ

เจ้าของสาวทำใจไม่ได้ หมาพอมเธอเรเนียนสุดน่ารัก เวลาลงรูปในโซเชียลมีคณกดไลก์มากกว่ารูปเธอเสียอีก จะต้องกลายเป็นหมาขาด่วนเสียเพศดิกรี เสียราคา กลายเป็นหมาหน้าสมเพช แล้วมันจะอยู่ได้อย่างไร ลูกกวาดต้องทนไม่ได้แน่ วันทนียคิดเองเออเอง

“เพราะแก แก...” วันทนียชี้หน้าพระราม “ฉันจะไปแจ้งความเอาเรื่องกับแก ตะ...ได้ใช้ไหมคะหมอ”

“ได้สิคะ กฎหมายทารุณกรรมสัตว์มีโทษปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท จำคุกไม่เกินสองปี หรือทั้งจำทั้งปรับ”

“จะบ้ากันไปใหญ่แล้ว ผมไม่ได้ตีมัน ผมไปเจอมันนอนเบ๊บบอยู่ในสวนติดรั้วคุณ มันคงหนีใครมาที่บ้านผม”

“ฉันไม่เชื่อ แกเกลียดหมา แกเกลียดลูกกวาดจะตาย”

“โธ่เว้ย! ถามไ้ลูกกวาดมันดูสิว่าผมทำมันหรือไง” หลุดปากพูด

ออกไปด้วยอารมณ์โมโหแล้วพระรามก็เกาหัวตัวเอง ลูกกวางดมันพูดไม่ได้ พยานของเขาก็มีแต่มันตัวเดียว

“คุณวันคะ ถึงคุณคนนี้จะเกลียดลูกกวาง” อัสมาถลิ่งตาใส่พระราม “เคยเอารองเท้าปาหัว นิดน้ำไล่ แกล้งเอาไม้ไล่ตีลูกกวาง”

เมื่อได้สบตากับหญิงสาวสวยตรงๆ เขารู้สึกร้อนๆ หนาวๆ พิกล ยายสัตว์แพทย์นี้รู้ได้ยังไงว่าเขาเคยเอารองเท้าปาหัวลูกกวาง ยายวันหนี้ยี้ ยังไม่รู้เลย พระรามขมวดคิ้ว

“แต่คราวนี้เขาไม่ได้ตีมันคะ”

“คุณรู้ได้ยังไง” พระรามหรีตา หน้าตาแสดงความสงสัยราวกับ ตำรวจจับผิดผู้ต้องหา

อัสมาไม่ตอบคำถามพระราม ยังคงแนะนำต่อ “ดิฉันว่าคุณวันลอง ไปดูที่กองใบไม้แห้งหลังบ้าน อาจเจออะไรบางอย่าง ถ้าหากเจออะไร คุณวันลองไปถามเด็กคนใช้ชาวพม่าของคุณวันดู น่าจะได้เรื่องอะไรนะคะ” อัสมาทิ้งปริศนาไว้แค่นี้ “ส่วนเจ้าลูกกวาง ดิฉันจะแอดมิตเพื่อทำการผ่าตัด พรงนี้”

“แล้วมันจะเป็นยังไงคะ”

“ไม่ต้องห่วงนะคะคุณวัน หมามันใจแข็งกว่าคนเยอะ คนต่างหาก ละคะที่ทำได้ ลำคัญที่คุณวันต้องอย่าซี้ม หรือออกอาการสงสารมัน เกินเหตุ เล่นกับมันเหมือนปรกติ รักรมันให้เหมือนกับตอนที่มันยังมีครบ สีขา พอแผลหาย เจ้าลูกกวางจะกลับมาสดใสอีกครึ่งแน่นอนคะ”

อัสมาคว้ามือวันหนี้ยี้มากุม “ไม่ต้องห่วงนะคะ ถ้ามันเศร้าก็พามัน มาคะ...เอ๊ยมาเล่นกับฉันก็ได้คะ เดี่ยวคุณวันจัดการเรื่องคำรักชาวันนี้แล้ว กลับบ้านไปก่อน พรงนี้มาใหม่ นะคะ ดิฉันขอตัว”

พระรามลืมเรื่องมารยาท รีบคว้าต้นแขนสัตว์แพทย์สาวไว้ก่อนเธอ จะเดินหนีไป “เดี๋ยวสิคุณ แล้วที่คุณบอกว่าคุณไม่ได้ตีมัน ทำไม...”

“ฉันไม่ได้เชื่อคุณก็แล้วกัน” อัสมาพูดเสียงห้วน “ถึงฉันจะไม่ชอบ

หน้าคุณ เพราะคุณไม่ชอบสัตว์ แต่ฉันก็ไม่ใจร้ายพอจะปล่อยให้คุณโดน
 แรงความจับต่างๆ ที่คุณไม่ได้ทำมันหรอกนะ คนที่ทำตัวจริงต้องโดนลงโทษ”

“ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่เชื่อคุณ มีอย่างที่ไหน คุณไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์
 แต่พูดเป็นตุเป็นตะ”

อัสมาอิม

“ฉันไม่ได้พูดอะไรนะ แค่ให้คุณวันลองไปสอบถามคนในบ้านดู ฉัน
 ก็แค่รอบคอบ ไม่ได้ฟันธงอะไร” คราวนี้อัสมาหันไปทางวันทนี “นะคะ
 คุณวัน ลองไปสำรวจรอบๆ บ้าน หาพวกไม้กวาดกวาดใบไม้ล่ะคะ อย่างที่
 ฉันบอก คุณอาจจะเจอหลักฐาน ลองสอบคนในบ้านคุณก่อน เผื่อมีคนเห็น
 อะไร...เวลาไปแจ้งความจะได้มีน้ำหนักงะคะ”

วันทนีพยักหน้า เธอเชื่อสัตวแพทย์สาว เพราะพาสต์ว์เลี้ยงมารักษา
 ที่นี้นานแล้ว และอัสมาก็ดูแลรักษาสัตว์เลี้ยงเธออย่างดี

“คุณก็ควรไปช่วยคุณวันหาหลักฐานนะ ไม่อย่างนั้นได้ขึ้นโรงพักแน่
 ถึงโทษหารุณกรรมสัตว์จะเบาหวิว” อัสมาประชด “แต่มักจะเป็นชาวดัง
 คุณจะอายเสียเปล่าๆ”

“ผมไม่ว่าง ผมต้องไปงานเลี้ยง”

“ตามใจคุณ อยากขึ้นโรงพักก็เรื่องของคุณ”

พระรามจ้องหน้าอัสมา ยายสัตวแพทย์สติเฟื่องพูดจาอะไรไม่รู้เรื่อง
 เขาเชื่อก็บ้าแล้ว ทั้งๆ ที่สิ่งที่เธอพูดเป็นประโยชน์กับเขาแท้ๆ แล้วเขาก็
 คຸ້นหน้าเธอมาก สวดยบาดตาแบบนี้เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน แต่ยังไม่
 เวลานี้ก็เพราะปัญหาตรงหน้าทำเขาหัวนวดรำคาญใจไม่น้อย

๒

บรรดาผู้ชมปรบมือรัวและส่งเสียงกรี๊ดเบาๆ กับการปรากฏตัวของสตีเฟนดาราหนุ่มดาวรุ่งบนเวที ชายหนุ่มที่เปลือยท่อนบนสุดเซ็กซี่สุดมไปได้ด้วยกล้ามเนื้อเยื้องย่างออกมาท่ามกลางแสงไฟ หยดน้ำเกาะพราวอยู่ตามเนื้อหนังแน่นเปรี๊ยะ เนื่องจากทีมงานตั้งใจให้ดาราหนุ่มดูเหมือนเพิ่งขึ้นมาจากห้องทะเล ในมือถือกระเป๋าครีมบำรุงผิวสีทองวางบนเปลือกหอยอีกมือจูงหญิงสาวในชุดสีแดงขลิบทองให้เยื้องย่างมาตามแคตวอล์ก และมาหยุดยืนตรงปลายเวทีด้วยกัน

“ขอต้อนรับทุกท่านสู่นวัตกรรมในการปรับโครงสร้างคอลลาเจนและสมานผิวจากคุณค่าใต้ทะเล ที่ได้รับการสร้างสรรค์และผลิตโดยนักวิทยาศาสตร์ชาวไทย The Golden Youth” บาราลีประกาศด้วยเสียงหวานใส

เสียงปรบมือดังเกรียวกราว พิธีกรบนเวทีขอให้เสียงปรบมือซาลง แล้วจึงนำเข้าสู่รายการ ชวนบาราลีร่วมพูดคุยกับดาราสาววัยเก๋ิลิขอีกสามคน ใบหน้าแต่ละนางดูอ่อนเยาว์ราวกับสาวรุ่น พวกเธอยืนยันว่าได้

ทดลองใช้ผลิตรถยนต์นี้ด้วยตัวเอง และปิดท้ายด้วยการให้สติเฟื่องดาราหนุ่ม วัยยี่สิบต้นๆ กล่าวชื่นชมดาราสาววัยคุณแม่ว่าทั้งสวยและสาวปานใด แถม จีบแก้มพวกเธอทั้งสามโดยทั่วหน้า เรียกเสียงฮือฮาดังลั่น

“เห็นไหมคะ ถ้าคุณใช้เดอะโกลเด้นยูธ การที่ผู้หญิงอายุเลยวัยหลักสี่ จะมีเด็กหนุ่มอายุยี่สิบมาหลงรักไม่ใช่เรื่องแปลก” บาราลิโฆษณา พร้อมไปรอยยิ้มไปทำงาน

ผู้มาร่วมงานล้วนแต่เป็นคนในแวดวงสังคมชั้นสูง สองสตรีวัยกลางคนอยู่ในชุดราตรียาวสีทองอร่าม ในมือถือแก้วสปาร์กลิงไวน์ จิบทีละนิดด้วยท่าทางกริดกราย พลังนินทาเจ้าของงานไปด้วย

“เข้าใจกระตุ้นให้เราอยากซื้อครีมหน้ายัดเด็กนี้ แหม ไม่ต้องเด็กอายุยี่สิบหรอก ขอให้ลูกพี่ก๊วกพริตตีของผัวได้ก็พอแล้ว” ไฮโซสาวแก้มหาวเราะก๊ก

“บอกให้เราใส่สีทองเข้าคอนเซ็ปต์งาน แต่ทำไมตัวเองใส่สีแดง”

“ก็เขาเป็นนางเอกของงาน เขาก็ต้องอยากเด่นเป็นธรรมดา ยกให้เขาวันหนึ่งเถอะ ไว้ตาเธอเปิดตัวสินค้าของเธอ เธอก็ทำแบบนี้บ้างก็แล้วกัน อย่าคิดอะไรมากเลย”

“แม่บาราลิโฆษณาอยากเด่นอยากดัง เธอไม่รู้หรือกร๊ หล่อนไม่ได้มาจากตระกูลผู้ดีที่ไหน ฐานะทางบ้านก็ไม่ได้รวยเป็นพันล้านหมื่นล้าน แคร่ระดับร้อยล้านจะถึงหรือเปล่า อาศัยเป็นนางแบบโฆษณาามาตั้งแต่วัยรุ่น ริเบิตบริษัทของตัวเอง ยอดขายเริ่มจะพุ่งเข้าหน่วย ออกทีวี อีเวนต์ เป็นว่าเล่น” จอมนินทาเบะปาก “ก็แค่พริตตีขายครีม ริอ่านจะเป็นไฮโซ ดูจัดงานเปิดตัวสินค้าเข้าลิ เวอร์ชะไม่มี”

“เอาเป็นว่าบาราลิโฆษณาจะระดับพันล้านมาร่วมงานนี้ได้ก็แล้วกัน อย่างน้อยก็เธอกับฉันยังไงละจ๊ะ” สาวแก้มไฮโซชนแก้วกันพร้อมกับฉีกยิ้มหัวเราะคิกคักชอบใจ ต่างอวยกันเองว่าเป็นมหาเศรษฐี

แสงไฟสปอตไลต์ฉายไปยังชายหนุ่มร่างสูงโปร่งอีกคน เขาเดินขึ้นเวทีพร้อมกับบดอกไม้ช่อโตเพื่อแสดงความยินดีกับเจ้าหญิงของงาน ผิวขาว

ราวกับส่องแสงได้สะดุดตาสาวน้อยสาวใหญ่ในงาน ไม่รวมใบหน้าอันหล่อเหลาสีสีดารานุ่มแกวหน้าของเมืองไทย ที่บรรดาสาวน้อยสาวใหญ่ในงานพากันจ้องตาเป็นมัน เขาส่งช่อดอกไม้ให้บาราลี และดึงตัวเธอมาสวมกอดหลวมๆ เสียงปรบมือแสดงความยินดีดังไปทั่วทั้งงานเปิดตัวลินค้ำ

“นั่นใครนะ บาราลีเชิญดารากาหลิมาด้วยเธอ”

“ไม่ใช่จ๊ะ คนนั้นชื่อจิตกร ที่ปรึกษาของบาราลีบิวตี้ไง เห็นว่าจบเภสัชฯ มาจากอเมริกา เป็นฟรีเซนเตอร์ให้บาราลีบิวตี้ด้วยนะ ฉันรู้จักเขาเพราะเขาแวะมาคุยเรื่องอยากเปิดเคาน์เตอร์เครื่องสำอางในห้างผัวฉันนั่นแหละ”

“مامอบดอกไม้ส่งสายตาให้กันหวานฉ่ำขนาดนี้ เป็นมากกว่าเพื่อนแน่ๆ ไม่ใช่เธอคอยดู”

“ยังเด็กอยู่เลยทั้งคู่ จะทำธุรกิจรอดไปได้สักกี่น้ำ สมัยนี้วงการความงามแข่งกันจะตาย” เจ้าของกิจการด้วยกันแอบซุบซิบกันในเชิงดูถูกกลับหลัง

หลังจากงานเปิดตัวครีมเดอะโกลเดนยูธจบลงอย่างสวยงาม บาราลีเตรียมตัวจะออกจากงานไปพร้อมกับจิตกรทางด้านหน้าห้างสรรพสินค้าหูลูกกลางเมือง แต่ทางผู้จัดงานวังกระหืดกระหอบเข้ามาขวางไว้เสียก่อน

“คุณลิลลี่คะ ย่อออกประตูหน้าเลยคะ ตอนนี้พวกกลุ่มต่อต้านมารวมตัวประท้วงอยู่หน้าห้างเต็มไปหมด เขาประท้วงเรื่องที่บาราลีบิวตี้ใช้สัตว์ทดลองในการผลิตเครื่องสำอางนะคะ”

“ลิลลี่ ผมว่าหลบไปด้านหลังก่อนดีกว่า” จิตกรเห็นด้วย

“ไม่คะ ลิลลี่กับบาราลีบิวตี้ไม่ได้ทำอะไรผิดกฎหมายสักหน่อย”

“พระรามนี่ไม่ไหวเลยนะครับ มาไม่ทันร่วมงาน ทั้งๆ ที่ตัวเองเป็นคนคิดสูตรเดอะโกลเดนยูธแท้ๆ แล้วดูสิ ปล่อยให้เรารับหน้าพวงประท้วงตัวเองเป็นคนใช้สัตว์ทดลองแต่กลับหลบหน้าไปเฉยๆ”

“ช่างเถอะคะ” บาราลีหัวเสียแต่พยายามกลบเกลื่อน

งานสำคัญ อีเวนต์เปิดตัวครีมบำรุงผิวตัวแรกของบาราลีบิวตี้ หลังจาก
ที่เธอขายแต่สินค้าประเภทเมกอัพมาได้ราวหนึ่งปี บุญพาวาสนาส่งให้บาราลี
ได้รู้จักนักวิทยาศาสตร์เคมีดีกรีดอกเตอร์และเภสัชกรนักเรียนนอกจาก
อเมริกา หญิงสาวจึงชวนสองหนุ่มมาเป็นหุ้นส่วนด้วย พระรามเป็นคนคิด
สูตรครีมบำรุงผิวตัวนี้ขึ้นมาให้บาราลีบิวตี้ได้เปิดตลาดครีมบำรุงผิว แต่
วันนี้ก็กลับมาไม่ทันร่วมงาน

“แบบนี้ทำเหมือนคนขี่ขลาด แล้วก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับลิลลี่เลย
ใช้ไม่ได้”

“รามเขาคงไม่รู้ว่าจะมีคนมาประท้วง เราจะเอาอย่างไรกับพวกเง่าตี
นี่คงจะเห็นว่าลิลลี่เป็นเน็ตไอดอลเลยอยากสร้างกระแส”

จิตกรถือโอกาสเดินเข้าไปโอบเอวสาวสวยร่างระหง บาราลีก็ไม่ได้
เบี่ยงตัวหลบแต่อย่างใด

“ผมพาคูณออกไปเอง เช็ดหน้าไว้ ไม่ต้องกลัวนะ”

บาราลีพยักหน้า เดินเช็ดหน้าผ่านประตูกระจกอัตโนมัติออกไป
ผ่านยามรักษาความปลอดภัยที่ยกมือขึ้นทำความเคารพตัวตรงเห็น
หญิงสาวยื่นรื้อให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแหวกทางพวกซุ่มนุ่
ประท้วง เพื่อที่เธอจะได้ก้าวไปขึ้นรถจากรั้วพร้อมคนขับซึ่งถูกเช่ามารับ
ได้อย่างสะดวก

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยกันฝูงชนให้ห่างออกไป บาราลีก็
เยื้องกรายไปยังรถหรูซึ่งจอดอยู่ห่างไปไม่กี่ก้าว จิตกรกุมมือเธอไว้แน่น
หญิงสาวนิ่งแสดงว่าไม่สะทกสะท้าน คล้ายกับไม่ได้ยินเสียงตะโกนด่าสาปแช่ง
จากกลุ่มผู้ซุ่มนุ่ ที่มีมือถือป้ายประณามบาราลีบิวตี้ที่ใช้สัตว์ทดลอง
ในการผลิตครีมบำรุงผิวซูลลอนราวกับดอกเห็ด ขนาดจิตกรยังเดินแกร็งขึ้น
อย่างเห็นได้ชัด แต่เขาก็พยายามไม่หันไ้หัวกับคนพวกนี้เหมือนที่บาราลี
แสดงออก

ทันใดนั้นสิ่งไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ผู้ซุ่มนุ่โห่ร้องขึ้นพร้อมกัน ฝูงพลาสติก

บรรจขของเหลวสีแดงข้นลอยหรือข้ามหัวใครต่อใคร วิธีโค้งลงตรงหน้า บาราลี เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตาเหลือก

“ว้าย!”

บาราลีผงะ ตะลึงยืนตัวแข็ง...

ทันใดนั้น มือของใครคนหนึ่งก็กระชากตัวหญิงสาวหลบไปข้างหลัง เขาอย่างแรง รังตัวเธอให้พ้นวิถีการจู่โจม ฝูงพลาสติกตกลงบนพื้นซีเมนต์ แดกดังโพละ ของเหลวกระเซ็นเปื้อนรองเท้าและชายกระโปรงชุดราตรี ราคาแพง สีของมันแดงคล้ำ ไม่ได้สดใสเหมือนสีชุดราตรีของสาวสวย

“พระราม!” บาราลีอุทาน

พระรามมาถึงงานตอนใกล้เลิก แต่เจอผู้ซุ่มนุ้ม เขาคิดว่าฝ่าคนเข้าไป โงงานคงไม่มีประโยชน์ จึงแฝงตัวรออยู่ในฝูงชน และพุ่งเข้ามาช่วยบาราลี ได้ทันเวลา

กลิ่นคาวของเลือดคละคลุ้ง จิตกรเบือนหน้าหนี บาราลียกมือขึ้น อุดจมูก เสียงโห่ฮาจากผู้ประท้วงก็ดังขึ้นอีกครั้ง พร้อมด้วยเสียงผู้หญิง ดังแหลมออกมาจากกลุ่มพวกต่อต้านราวๆ ยี่สิบคน

“เป็นยังไง ไล่พวกกระหายเลือดอย่างพวกแกมันต้องโดนแบบนี้ เลือดัวส์ตๆ ฉันขอมาจากแม่ค้าก๊วยเตี้ยวเรือ ซอบไทม์”

ผู้ประท้วงหัวเราะเยาะเย้ย บางคนทำหน้าที่สะอิดสะเอียน ยามรักษาความปลอดภัยแหวกฝูงคนเข้าไปจับตัวหญิงสาวเจ้าของเสียงออกมาข้างหน้า

“จับส่งตำรวจเลย ข้อหาพยายามทำร้ายร่างกาย” จิตกรตะคอก

“จับเลย ฉันไม่กลัว” หญิงสาวผู้นำกลุ่มประท้วงไม่ยี่หระ “เป็นไง คุณบาราลีคนสวย ชายครีมจากการทรมานสัตว์ ก็คงหอมกลิ่นคาวเลือด เหมือนได้สูดน้ำหอม”

ทั้งกล้องวิดีโอ กล้องถ่ายรูปของนักข่าวหลายสำนักต่างเก็บภาพหญิง ร่าแบบบาง ผมสั้นประป่า ใส่แว่นกรอบหนา สวมเสื้อยืดสกรีนอักษร ‘มูลนิธิรักษาสัตว์ไทย’ ก่อนกล้องจะจับไปยังสีหน้ากระอักกระอ่วนของ

บาราลีและจิตรกร แม้จะพยายามซ่อนความรำคาญและอับอายไว้แต่ก็ไม่มิด ทั้งสองเหมือนหน้าหนักล่อง

แต่พระรามากลับทำในสิ่งตรงกันข้าม เขาหันไปสู่อีกล่อง ปล่อยให้ถ่ายใบหน้าตนเต็มตา และพูดออกมาซัดถ้อยซัดคำ

“ผมเป็นคนใช้สัตว์ทดลองสารที่จะใช้ในเดือนอะโกลเดนยูธเอง คุณบาราลีไม่เกี่ยวข้อง ถ้าพวกคุณมีข้อข้องใจ มาพูดคุยกับผมได้ทุกเมื่อผมยินดี”

หญิงสาวที่ปาถุลงเลือดใส่บาราลีเสยะยิ้ม แต่ไม่กล้าโวยวายใส่พระราม เนื่องจากชายหนุ่มท่าทางไม่เกรงใครเหมือนกัน

“ไปลิลลี่ ขึ้นรถเถอะ อย่านไปสนใจเลย ปล่อยให้ยามจัดการเถอะครับ” พระรามดึงตัวหญิงสาวมาประคอง มองหน้าจิตรกรและยิ้มชนิดๆ

บาราลีพยักหน้าให้พระราม “ขอบคุณนะคะราม ถ้าไม่ได้ราม ลิลลี่คง...”

“พอดีผมติดเรื่องไร้สาระ เลยมาช้าไปหน่อยนะ คุณไม่เป็นอะไรนะ เจ้าหญิงของผม” ดอกเตอร์หนุ่มหยอดคำหวาน

บาราลีดึงชายกระโปรงให้ห่างจากกองเลือด ก้าวฉับๆ ขึ้นรถจากัวร์ คั่นงามไปพร้อมกับดอกเตอร์หนุ่ม

จิตรกรขบคราม มองภาพพระรามประคองบาราลีขึ้นรถด้วยอารมณ์ซุ่มซ่ามถึงที่สุด ที่โดนพระรามแย่งซีนไปต่อหน้าต่อตา

ประตูกระจกหน้าร้านแชนไวน์ไบร์ลรูปแมวส่งเสียงกรังกรังยามอัสนา ผลักเข้าไป มองดูจากภายนอก ร้านกาแฟแห่งนี้ตกแต่งสไตล์วินเทจ สวยงามน่านั่ง เก๋ไก๋ไม่ต่างจากร้านกาแฟซึ่งผุดขึ้นเกลื่อนทุกหัวถนน แต่ถ้ามองผ่านกระจกเข้าไป จะเห็นถึงจุดขายของร้านที่เอาใจคนรักสัตว์โดยเฉพาะ

นอกจากจะมีลูกค้าเข้ามานั่งผ่อนคลาวยิ้มเครื่องดื่มกินของว่าง ภายในยังมีแมวต่างสายพันธุ์ราวสิบตัวในทุกอริยาบถ บ้างก็นอนหลับอยู่ใต้

โต๊ะ บ้างก็เล่นของเล่นเช่นไล่จับลูกบอลกลมๆ ตะปบเชือกผูกตุ้มแกว่งไปมา หรือนอนให้ลูกค้าเกาคางและหลับตาพริ้มอย่างมีความสุข

อัสมาล้างมือและเปลี่ยนรองเท้าตามระเบียบก่อนเปิดประตูชั้นที่สอง เข้าไปในเขตคาเฟ่แมว

“ซ่า! โอ๊ย กำลังรออยู่พอดี ขอใบ้ใจนะที่อุตุสำหรับแวะมา”

เจ้าของร้าน ‘เหมียววาริสตา’ ยี้มให้เธอจนเห็นพันกระต่ายชัดจนเพื่อนสนิทของเธออยู่กับแมวมากจนหน้าตาจะเหมือนสัตว์เลี้ยงแสนรักในร้านเข้าไปทุกที ยิ่งเจ้าตัวไปตัดผมมารับกับดวงตาทางซ้ายขึ้นนิดๆ ดูคล้ายแมวเจ้าเล่ห์ในการ์ตูนไม่มีผิด

“ฉันมาดูว่าเจ้าแมวหมูนั่นคือกับแกหรือเปล่า”

“แล้วคุณภาพไม่มาด้วยหรอวันนี้”

“นี่ เห็นหน้าฉันก็ถามถึงคุณภาพเลยนะ แกนี่อาการหนัก ฉันไม่ได้ตัวติดกับเขานะ แล้วก็ไม่ได้เจอเขาทุกวันเหมือนหมอวินสักหน่อย”

“ก็เหม...หมูนี่คุณภาพไม่เห็นแวะมาบ้างเลย แกจะมาก็น่าจะชวนเขา มาด้วย แล้วหมอวินไปเกี่ยวอะไร เอาไปเปรียบทำไม”

“ก็หมอวินแวะมาหาแกประจำ แกไม่น่าเหงานะ”

“หมอวินนะไม่ต้องมาบ่อยก็ได้ น่ารำคาญ”

ยุทธภพ ชายหนุ่มที่ธารน้ำถ้ำถึงคือหัวหน้ามูลนิธิรักษ์สัตว์ไทย อัสมากับเพื่อนรักเป็นสมาชิกกลุ่มอาสาช่วยเหลือสัตว์ที่ตกทุกข์ได้ยากหรือถูกทารุณตั้งแต่จบมหาวิทยาลัย ธารน้ำปลื้มเขาเอามากๆ จนไม่สนใจขนมจีบที่ น.สพ. วรารุชขยันขายให้มาตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษา

“เดี๋ยวฉันไปออกรายการทีวีเสวนาเรื่องการใช้สัตว์ทดลองพร้อมคุณภาพแล้วจะบอกให้ก็แล้วกัน ว่าแต่แมวหมูมันเป็นยังไงบ้าง”

อัสมาพาแมวที่เธอช่วยออกจากท่อระบายน้ำมาฝากไว้ที่เหมียววาริสตาเพราะรู้ว่าธารน้ำรักแมวขนาดใหญ่ และยอมจะดูแลมันอย่างดีโดยไม่เกี่ยงนอน สองสาวพร้อมใจกันตั้งชื่อให้มันว่า ‘แมวหมู’ คำที่มัน

ตัวกลมเหมือนลูกหมู

“พอมันคู้กับที่นี้ มันก็กินตะเลยละแก”

เจ้าแมวตัวกลมติกค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจากหลังเคาน์เตอร์บาร์หยุดความคิดคำนึงของอัสนาไว้แค่นั้น มันซ้าอืดอาด พุงห้อยย้อยออกมาข้างลำตัว จนดูเหมือนกำลังคลานไปกับพื้นโดยใช้พุงถัดไปข้างหน้ามากกว่าเดิน

“อูย เจ้าแมวหมู ฉันทิ้งแกไว้ที่นี่แค่สองวัน ทำไม่ถึงได้อ้วนเอาๆ” อัสนายิ้ม ก้มลงไปอ้อมมันขึ้นมาวางบนตัก “โอย หนักจัง ฉันจะอ้อมไม่ไหวแล้ว ไม่เห็นไซเหมือนตอนออกจากท่อใหม่ๆ เลย”

“เมี้ยว เมี้ยว หง่าว...แง้ว”

“ตายละ เจ้าแมวหมู มาถึงก็ฟ่องเลยนะ” ธารน้ำตึงหุ้มนเบาๆ หมั่นไล่แกมเอ็นดู

“ก็ดีแล้ว ธารน้ำเขาอยากให้แกผอมไป เขาถึงได้บังคับให้แกไปวิ่งบนสายพานนะ”

“เซอะ ไอ้แมวหมู แกฟ่องเรื่องนี้เองหรือ หน้อย อย่าให้ฉันฟ่องบ้างละ ฉันจับแกขึ้นลู่วิ่งที่ไร แกก็กระโดดหนี ซ้าแกต้องมาดูมันนะ ขนาดล่ามไว้ มันยังแกล้งนอนแผละ ให้ตัวค่อยๆ เลื่อนไปตามลู่วิ่ง พอสุดเชือกมันถึงตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาทีหนึ่ง ทุเรศจะตาย”

ปากบอกว่าทุเรศแต่ธารน้ำหัวเราะคิกคัก สายตาที่มองแมวอ้วนพีเต็มไปด้วยความรักและเมตตา

เจ้าแมวหมูปากคว่ำ ประท้วงออกเสียง “เมี้ยว...”

“เขาบังคับเพราะเขารักหรือหน้า เจ้าหมู”

“แหม นังแมวหมู เวลาซ้าไม่อยู่ก็อ้อนฉัน พอนางฟ้าของแกมา ก็ฟ่องเรื่องฉันเลยนะ อ้อนให้ตาย เขาก็ไม่เอาแกไปเลี้ยงหรือ แกตั้งอยู่กับฉันนี่แหละ แล้วรู้ไว้ด้วย นางฟ้าของแกนั่นแหละเป็นคนสั่งให้ฉันเอาแกขึ้นลู่วิ่งควบคุมอาหาร...”

แมวมุหุตั้ง กระโดดจากตักอัสนาขึ้นไปบนเคาน์เตอร์ คล่องแคล่ว เหมือนกับว่าไม่ได้มีน้ำหนักเกือบสิบกิโลฯ

“ห่าว...” เสียงมันอ่อยเหมือนตัดพ้อ ตีหน้าเศร้า และสะบัดหน้าอูมๆ ไปมาราวกับผู้หญิงกำลังค้อน

“นี่ ต่อให้แกงอน ซ้ำเขาก็ไม่สนหรอก เขามีสัตว์ต้องดูแลอีกเยอะ บางตัวอดข้าวอดน้ำมา น่าสงสารมากกว่าแกอีก อย่าทำนิสัยเหมือนคนขี้นั่น ทั้งๆ ที่มีตัวที่ลำบากกว่าแกอีกตั้งเยอะนะ” ธารน้ำอูมเจ้าแมวมุหลงจาก เคาน์เตอร์ “ลงไป เกะกะ จะทำออร์เดอร์ลูกค้า”

“แหม พุดจาดี พุดถึงสัตว์ตัวอื่น ฉันกลับโรงบาลก่อน เตียวจะส่ง หมอวินมาตรวจสุขภาพแมวนะจ๊ะ”

“ทำไมแกต้องส่งหมอวินมาด้วย”

“ก็ฉันยุ่ง แล้วหมอวินเขาก็อยากมา” อัสนาขยิบตา “ที่แม่อ้วน ละรัก คนอ้วนกลับบังเกียจ”

“มันไม่เหมือนกันยะ หมอวินนะเซย ชอบเล่นมุขเสียว” ธารน้ำเย็น จมูก

อัสนาหัวเราะเบาๆ

“ไปก่อนนะเจ้าแมวมุ เจ้าของคนใหม่ของแกนะลำเอียง” หญิงสาว ชะโงกหน้าไปลาแมวมุซึ่งนอนขดอยู่หลังเคาน์เตอร์

“นี่ ถ้าเจอคุณภพอ่าลิ้มชวนเขามาคุยงานที่นี่นะ บอกเขาก็ได้ว่าแม่ว ที่นี่คิดถึง”

อัสนาอมยิ้ม สายหัวเบาๆ “แม่วที่นี่คิดถึงหรือว่าเจ้าของที่นี่กันแน่”

สัตวแพทย์สาวทิ้งท้ายก่อนหยิบกระเป๋าสะพายเดินออกไป อึกใจก็นึกสงสารสัตวแพทย์วราวุธ ฝ้าตามจิบเพื่อนเธอมาหลายปีตั้งแต่รู้จักกัน แต่เพราะเขาหุ่นอวบอ้วน ดูเซยระเบิด ธารน้ำจึงไม่สนใจ เห็นเขาเป็นตัวตลกมากกว่า